

אלו הן הגולין פרק שני מכות

יג.

עין משפט
גזר מצוה

פב א מיי פ"ח מהל' רחל הלכה י:
פג ב מיי פ"ט מהל' הליד':
פד ג ד מיי שם פ"ח הליד':
פה [ה] מיי פ"ג מהל' עבדים דין ח:
א ו מיי פ"ט מהל' סנהדרין הלכה א [מן סי' א עד סי' ז] ופ"א מהל' אסורי ביאה הליד':
ב ז מיי פ"ט מהל' סנהדרין הליד' ופ"א קנה קנן ופ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה ז ג:
ג ח מיי פ"ט מהל' סנהדרין הליד' ופ"א קנן ופ"ט מהל' א"כ הליד':
ד ט מיי פ"ח מהל' אסורי ביאה ה' ט:
ה י מיי שם הלכה י:
ו כ הל' מיי פ"ט מהל' סנהדרין:
ז ל מיי פ"ח מהל' מלכות אסורות ה' יט והלכה ז:
ח מ ג מיי שם פ"ב ה' כה סמג לאוין קלג':

מעלים היו שבר לויים. פי' רוחמים הנאים ודרים שם לריבון להעלות מם וארנונה ללוים דלא תימא גזירת המלך על הלוים לעבד אותם זעירין: **לכם** כ"ב צרכיכם. לאין לריבם להעלות שום דבר ללוים: **גמר** שיבה שיבה. נראה דהיינו דוקא לרבי מאיר דלצטריך לג"ש אבל לרבי יהודה הא איכא קרא צהדיא גבי רוחל ור"כ הא דקמני לעיל וכן בגולה כו' ממילתא דר' מאיר הוא:

הדרן עלך אלו הן הגולין

ואלו הן הלוקין הבא על אחותו כו'. תנא וסייר עמא ששימש זר שאלל תרומה ובעל מוס ששימש אונן מקריב מוית חושן מכנה גחלת על גבי מערכה אלא לא חשיב לאוי גרידי אלא צאומן שיש בהן חידוש והא דקא חשיב כרימות דאין בהן מיתא צ"ד לאשמועינן דלע"ג דליכא כרת לוקין ואין צריך לנלווא בהם חידוש בהן כרימות דקמני וצקונטרס דחק לנלווא בהם חידוש אלמנה לכהן גדול נקט משום דצדי למיתני אלמנה וגרושה חייב משום שתי שמות:

גרושה והוציאה אינו חייב אלא אחת. פי' הקונט' משום גרושה דחלוצה מיימיה לה (ו) ואשה גרושה משמע לפירושו דחלוצה לחודא איכא מלקות דלאורייתא וזה אינו דא לאורייתא צ"פ עשרה יוסטין (קדושין דף ע"ח.) (אחות) חלוצה דרצנן והא דלעיל תנא וחלוצה אגב גרושה תניא אי נמי מכת מדרות דרצנן וזהא כיון דהיא גס גרושה לוקה זה מלקות דגרושה שהיא דלאורייתא ולא לקי מכת מדרות דרצנן רבי

ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה יאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולמזמר אלא משום אחת בלבד: **הטמא** שאכל את הקדש והבא אל המקדש טמא ואוכל חלב ודם ונתר ופגול וטמא והשוחרט ומעלה בחוץ והאוכל חמץ בפסח והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים והמפטם את השמן והמפטם את הקטורת והסך בשמן המשחה והאוכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים אבל טבל ומעשר ראשון שלא נמלה תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפרדו כמה יאכל מן הטבל ויהא חייב רבי שמעון אומר כל שהוא והכמים אומרים כבית אומר להן רבי שמעון (א) אי אתם מודים לי ב"באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו ימפני שהיא כברייתה אומר להן אף (ב) חטה אחת כברייתה: **גמ'** חייבי כריתות קא תני חייבי מיתות ב"ד לא קתני מתניתין מני רבי עקיבא היא דתניא אחד חייבי כריתות ואחד חייבי מיתות בית דין ישנו

רבינו הנאל
 מעלות (ח) היו שבר ללוים מפני ששוכנין בהן: חזון לשררה שהיה בהן דברי ר' יהודה אומר לא היה חזון לשררה: אחד הוציא שגלה ואחד הנמכר לעבד עברי כשתורין אין חזון לשררה שהיו בה דברי רבי יהודה:
 הדרן עלך אלו הן הגולין
 ואלו הן הלוקין הבא על אחותו ועל אחות אביו כו'. וייקנן מדקמני חייבי כריתות במתניתין וחייבי מיתות לא קתני ש"מ מתניתין ר' עקיבא היא דתני ר' עקיבא חייבי כריתות ישנן בכלל מלקות ארבעים שאם עשו תשובה ב"ד של מעלה מחולין להן חייבי מיתות ב"ד אינן בכלל מלקות ארבעים שאם עשו תשובה אין ב"ד של מעלה מחולין להן: ותניא אחד חייבי כריתות ואחד חייבי מיתות ב"ד ישנן בכלל מלקות ארבעים דברי ר' ישמעאל שניא והפלא ה' הפלאה זו היא מלקות וכתוב אם לא תשמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת:
 (א) כיה הגיר' גירוסלמי ופ"ל בגמ' וחס' היו הערים כו':

מעלים היו. הערים שבר ללוים שרוחמים שזכרים מהם את צמי הדירה: **חזור לשררה** שהיה זה. אם היה נשיא או ראש בית אביו חזר לגדולתו כשישוב לעירו צמימת כה"ג: **גמ'** מחלוקת גמס. ערי מקלט: **לכם**. לרוחמים נאמר והיו לכם הערים למקלט: **ושז אל משפחתו**. בעבד עברי כתיב כשיזאל חפשי צמס או ציובל: **למה** **ספוחוקו אצותיו**. לשררה: **אל אחוזת אצותיו כאצותיו**. כיפא דמילתיה דרבי מאיר היא ומציא ראייה לדרבי מסוף המקרא שחזר לגדולתו שנאמר ואל אחוזת אצותיו אל כל חוקת אצותיו: **וכן בגולה**. כמחלוקת בעבד עברי כך מחלוקת צרוצה שגלה וחזר צמימת הכהן והמכה יליף דכשהוא אומר כאלן ישזב קרא יתירא דמני למכתב ושז אל משפחתו ואל אחוזת אצותיו ולשמוק: **לצום אם הרוצה**. דמופנה לרון הימנו גזירה שזה נאמר כאלן ישזב ונאמר צרוצה ישזב הרוצה אל ארץ אחוזתו כדמפרש ואזיל מאי וכן בגולה ומסקנא גמר שזיבה שזיבה מהתם:

הדרן עלך אלו הן הגולין
אלו הן הלוקין. אלו לא דוקא דתנא וסייר לוקין טובא אלא תנא חייבי כריתות לאשמועינן דיש מלקות צמידי כרימות ותנא אלמנה וגרושה לאשמועינן (א) אלמנה וגרושה חייבי עליה משום שתי שמות וכו' ותנא טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו דלא מפרש לאו ידידה צהדיא וכן הקדש שלא נפדה ואידי דתנא הקדש תנא מעשר שני (ב) צהדיא דמרייטו מלקות ידידה משום מחוסרי פדייה וכן צרוצן יש דבר חט: (ג) נסינה. מן הגבועין היא ושמעון משום לל מתחמין צס (דברים י) **אלמנה וגרושה**. שנתאלמנה מאיש אחד ונתגרשה מאיש אחר חייב עליה שתי מלקות משום שתי שמות משום שתי אזירות ששתייהן מפורשות במקרא ואזהרה אטרייטו קיימא: **גרושה וחלוצה**. גרושה היא חלוצה אינו חייב עליה אלא משום גרושה שהחלוצה אינה כמותה אלא מצביא מיימיתן לה דתניא בקדושין (דף ע"ח.) גרושה (ח) אין לי אלא גרושה חלוצה מניין מ"ל ואשה: **טמא שאכל את הקודש**. אזהרתו מפרש בגמרא (ט) **נוסר**. כתיב ציה (שמות כט) ושפת את הנותר צמס לא יאכל כי קדש הוא. ואזהרת פגול מני מהכא מדכתיב כי קדש הוא כלומר מפני שהוא קודש שנפסל למדנו מכאן כל שבקדש פסול צה הכתוב יתן לא תעשה על אכילתו והכי אמרינן לקמן ואזהרת טמא והצבר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז) **והשוטח**. קדשים בחוץ או העמלה קדשים בחוץ. אזהרת מעלה השמר לך פן תעלה וגו' (דברים יב) אזהרת שוחט יליפין צוצמים צפרק השוחט והמעלה (דף קו.) איכא דיליף מלא יצחו עוד וגו' (ויקרא י) ואיכא דיליף לה מגזירה שזה דהבאה הצאה שוחט ממעלה: **האוכל ציום הכפורים**. ויליף אזהרתיה צפרק בתרא דיומא (דף ק"ז.) **המפטם את השמן**. העושה שמן דצוגמת שמן המשחה. ואזהרתיה וצמימתיה לא תעשו כמיהו (שמות ז) וכן צפרקת וצמימתיה לא תעשו לכם (שם) **והסך בשמן המשחה**. מאותו שעשה משח במדבר דכתיב על צמר אדם לא יסך (שם) **אל טבל**. אזהרתיה מולא יתללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו ויקרא [בן צעמדין לתרום הכתוב מדבר והכי מפרש לה צכנהדרין צאלו הן הנשרפין (דף ק"ז.) **ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו**. אף הוא טבל: **ומעשר שני שלא נפדה**. והוא אוכלו חוץ לירושלים וכתיב לא תוכל ללכול צשעריך וגו' (דברים יב) **הקדש שלא נפדה**. אזהרתו אינו מפורשת כל כך ונראה צעיי דמהכא אמת דתניא (סנהדרין שם) הויד צמעיליה רבי אומר צמימת וצכמים אומרים צאזהרה ואמרי' (י) מאי טעמיה דרבי אמיא חטא מפרומה ורצנן מיעט רחמנא ומתו צו ולא צמעילה ממייתה הוא דמעטיה וגזירה שזה דקיימא קיימא וילפינן אזהרה דמעילה מאזהרה דתרומה דכתיב זה וכל זר לא יאכל קדש ורוצ הלכות מעילה היא למדה (תורתו צמרת כהנים) צבגירה שזה זו: **צאוכל נמלה גרסינן שהוא חייב** משום סך השורץ על הארץ: **גמ'** חייבי כריתות קסני. כל חייבי כריתות שאין בהן מיתת צ"ד החזרו צמשנתנו לענין מלקות ואחד מכל חייבי מיתות בית דין לא חזכר צה ללקות אם התרו צו למלקות: ישנו

(א) ובינה כח: סוכה מ. מנילה ז: צ"ק ק"ב. (ב) מכות לא: א קדושין ע"ח. (ד) ו"ע מוס' זכתי מ. ד"ה דומיא. (ה) צכמדי המשה ארין. (ו) ו"ע מוס' חולין לו. צסוף ד"ה מ"ט דרצנן וכו' מה שהניחו צמימא. (ז) צכס"א: דין. (ח) ויקרא כ"א. (ט) לקמן ד"ל. (י) שם פ"ד. (כ) ויקרא דבורא דמונא פרה יא. (ט) רש"י משום דחלוצה מנשרה.

תורה אור השלם

1. וקדי לכהן הקדשים למקלט מגאל ולא ימות הרצח עד יעמוד לפני הקדש למשפט:
 במדבר יב יב ואת הקדשים אשר תחנה ללקח את שש עיר המקלט אשר תחנה ללם שקדו הרצח ועליו תחנה ארבעים ושתים עיר: במדבר יב ו יצא מעפרן הוא ויבין עמו ושב אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו ויקרא כה מא 4. כי בעיר מקלטו שוב עד מות הבהן הגדל ואחריו מות הבהן הגדל ישבו הרצח אל ארץ ארזותו: במדבר יב כה

הגהות הב"ח

(א) גמ' לנס לכל כרימס. כיצ ע"ל דף ט ע"א דרצנן ליה למעוטי דוקא לנס ולא לגרים: (ב) במשנה משום שתי שמות וכו' והאוכל טבל: (ג) רש"י ד"ה אלו וכו' לאשמועינן דאלמנה וגרושה: (ד) שם כאל' מעשר שני בהדיה: (ה) ד"ה נתינים מן הגבועים הן ומלקות: (ו) תוס' ד"ה גרושה וכו' דחלוצה מיימיה לה מריי' ואשה גרושה משמע דבא לפרש דחלוצה לחודא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' כשהוא אומר צ"ל שנאמר:

מוסף רש"י

ואלו הן הלוקין. אם המרו צכין (כחובות לא). אלמנה וגרושה. צה על אלמנה שהיא גרושה חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין ע"ח.)